

L'Estrella

Júlia Pejó Vergara¹

L'Estrella sempre havia estat una noia callada. Li agradava aïllar-se del món escoltant música vella al seu Ipod o llegint novel·les antigues. Amb prou feines tenia amics, i els pocs que posseïa tampoc no s'hi apropaven gaire. Alguns la titllaven de rara, però la veritat és que ningú no la coneixia prou com per definir-la d'aquella manera. Era baixa i molt prima, i els seus cabells llargs foscos li tapaven mitja cara, així que gairebé no es podien apreciar els seus ulls bonics de color mel.

L'Estrella no tenia el costum d'explicar les coses a casa. La seva mare treballava dia i nit al bar per tirar endavant els seus fills, i el seu pare els havia abandonat ja feia molt. S'havia tornat un alcohòlic desmesurat i, si hem de jutjar per les seves tendències violentes, segurament ja devia estar tancat en algun centre. El seu germà, de tot just 6 anys, era un nen molt viu i alegre, l'ànima que donava vida a la família.

A l'Estrella mai no li havia agradat anar a l'escola. No és que no li agradés apren-

dre, només que s'avorria i es passava les classes al fons de tot de l'aula, llegint llibres que només ella aconseguia comprendre. Al principi ningú no es va fixar en ella, era com un fantasma que passava desapercebut per als seus companys, però a mesura que tots es van anar fent grans van començar a ficar-se amb ella. Primer eren només insults puntuals, o algunes crítiques a les quals la noia no va donar importància. Al cap i a la fi no podia caure bé a tothom, oi? Però després la cosa va anar a pitjor: les ofenses van anar a més, i a més. L'Estrella mai no va explicar aquests problemes a ningú, no volia amoïnar els altres. El dia que va fer 15 anys va descobrir una nota plena de barbaritats i signada per gran part dels seus companys en un dels seus llibres, però no en va dir res. Va començar a sentir-se malament. I si el que deia la nota era veritat? I si no servia per a res? Aquell dia va plorar tota la nit, però ningú no se'n va adonar. Al cap d'unes poques setmanes, en sortir de l'institut, va rebre una empenta desafortunada, i com sempre no

Per citar l'article: PEJÓ VERGARA, Júlia. L'Estrella. *Revista de Treball Social*. Col·legi Oficial de Treball Social de Catalunya, abril 2015, n. 204, pàgines 161-162. ISSN 0212-7210.

¹ 14 anys, estudiant de 2n curs ESO.

hi va donar importància, però l'endemà l'empenta va ser més forta i així successivament, fins que un dia la van fer caure a terra. L'Estrella li va dir a la seva mare que la ferida del seu genoll només era una conseqüència d'haver caigut per les escales.

La cosa anava sempre a pitjor, cada dia es ficaven amb ella, tothom la marginava, i encara hi havia una cosa que era pitjor: no la defensava ningú. La noia va començar a odiar el seu cos i a odiar-se a si mateixa. Va arribar un punt en què ni la música ni les novel·les la feien sentir-se bé. La seva mare no en sabia res perquè gairebé no la veia, i el seu germà, tot i veure-la més trista, encara era petit i no aconseguia comprendre-la. Va deixar de fer el que havia fet sempre, es passava les hores ofegant els seus plors al coixí i va deixar de ser qui era.

Un dia d'hivern tota la classe la va envoltar i van començar a cridar-li, a insultar-la, a mofar-se'n, i l'Estrella no ho va suportar més. Aquella mateixa nit es va acostar al balcó de la seva habitació i va contemplar la ciutat il·luminada, tan plena, tan alegre... I en canvi ella tan buida, tan sola... Va pensar en la seva vida, en la seva família, en si mateixa, i va decidir que li havia arribat l'hora. Lentament es va enfilar a la barana, i amb el cap ben alçat, contemplant les estrelles que li havien donat nom, es va deixar caure al buit.

És curiós com els humans tendim a atacar els més febles, provant d'amagar la nostra pròpia fragilitat. I és que l'Estrella, malgrat tot, sempre havia estat una noia somrient.

Però aquell dia el seu somriure es va esborrar per sempre.